

PIRMOJI DALIS

S u r s u m c o r d a

Ketvertas iš tolimos provincijos atkeliavo į svajotą Didmiestį dalyvauti Džiaugsmo šventėje – Fiestoje. Aklas Rylininkas, Čigonė, Kaminkrėtys ir kuprota Vienuolė – tokie jų karnavaliniai kostiumai, kurių šie žmonės varžosi, tačiau stengiasi atrodyti nerūpestingi ir žvalūs. Toliau, klaidžiodami gatvių labirintais ir nerasdami Šventės, jie pamažu nustos drovėtis ir maivytis, pavargs nuo įsikalbėto džiaugsmo ir sugrįš į save

VIENUOLĖ. Dieve. Koks miestas! Langas prie lango. Žmonės turbūt žiūri – kas čia tokie išsidergioję...

RYLININKAS. Nesijaudinkim, tik nesijaudinkim.

ČIGONĖ. Užmeskit akį, ar mano apatinis neišlindęs.

KAMINKRĖTYS. Gerai gerai. Tau, kaip čigonei, viskas tinka.

VIENUOLĖ. Bet kur jūs matot bent vieną šitaip? Vajei, vajei...
(*Kaminkrėčiui*) Užstok mane, užstok.

KAMINKRĖTYS. Raminkis. Kuo įvairiau, tuo geriau. Tam ir Šventė.

RYLININKAS. Svarbiausia, nepraraskim geros nuotaikos. Ką nusinešim, tą ir turėsime.

ČIGONĖ. Bet kurgi ta Šventė, kad jos nematyt?

VIENUOLĖ. Ar tik nebūsime paklydę? (*Rylininkui*) Tu – vadovas – ar žinai, kur vėdi?

RYLININKAS. Aš nevedu – aš ir pats ieškau. Klausykimės – kur muzika, ten turi būti ir visa kita.

ČIGONĖ. O gal pasiteiraukim to pono?

Storulis skaito laikraštį

KAMINKRĖTYS. Klausyk, brole! Mesk tą savo juodą darbą – einam kaminų valyti!

Čigonė beria ant jo saują konfeti. Visi kaltai ir šventiškai šypsosi

STORULIS (*nenorom atsiplėšęs nuo laikraščio*). A? Ko jūs pa-geidaujate?

KAMINKRĖTYS (*dar linksmiau*). Atspėkit Šventės proga vieną mįslę: sėdi aukštai, mato plačiai ir susiraukęs daro taip... (*Pamojuoja kumščiu aukštyn žemyn*)

Vienuolė ir Čigonė pritardamos kikeną

STORULIS. Nežinau. A... Sėdi aukštai ir daro taip? Nagi pats ir būsi – kaminkrėtys, jeigu neklystu.

KAMINKRĖTYS. Ne, neatspėjot. Tai – mano viršininkas... Visų kaminkrėčių viršininkas.

STORULIS. Ak teisybė, teisybė...

KAMINKRĖTYS. O dabar vietoj alaus, kurį jūs pralošėt, pasakykit, kaip čia mums patekti į tą Fiestą?

STORULIS. Fiestą? Kokią Fiestą?

KAMINKRĖTYS. Kaip – kokią?!

ČIGONĖ. Tai gal tamsta ne vietinis?

STORULIS. Aš? Taip, bet...

RYLININKAS. Tiek buvo kalbėta, rašyta – Džiaugsmo šventė!

KAMINKRĖTYS. Karnavalas! Fiesta!

ČIGONĖ. Juokų malūnas!

VIENUOLĖ. Didžiausia mugė!

KAMINKRĖTYS. Visų gražiausios rinkimai...

STORULIS. Tuoj tuoj tuoj... (*Varto laikraštį*) Tuoj tuoj tuoj pažiūrėsim. kažkas, rodos, buvo.

RYLININKAS. Turi būti! Nežinau, kaip jūs, o aš visą laiką girdžiu puikiausią muziką!

VIENUOLĖ. Girdžiu ir aš. Stūgauja tarpais kaip vilkai mėnesienoj.

STORULIS (*skaitinėja antraštes*). „Radiacija... Asociacija... Infliacija...” Toliau: „Kibernetika. Genetika... Dėmpingas. Kempingas...”

KAMINKRĖTYS. Va va va!..

RYLININKAS. Ne ne ne.

STORULIS. „Egzotika, erotika... Marazmas, orgazmas... Perku – parodu...”

VIENUOLĖ. Va va...

RYLININKAS. Ne ne.

STORULIS. „Išbandykite savo laimę loterijoje” ir užuojautos miruosiems. Viskas. Nėra jokios fiestos.

ČIGONĖ. Kaip tai nėra? Juk mes visi girdim!..

KAMINKRĖTYS. Aš gi jaučiu, kad ji va čia kažkur... Kaip su smilga man per nosį braukia.

STORULIS. O ką aš galiu? Ką aš galiu? (*Atkiša vėduoklę spalvotų bilietų*) Išbandykite laimę loterijoje. Kas išloš, tam ir bus šventė.

RYLININKAS. Duokite visiems po vieną!

VIENUOLĖ. Einam – apgaus – neprasidėk.

RYLININKAS. Traukit visi iš eilės. Plėškit!

ČIGONĖ (*atplėšus bilietą*). Tuščias.

KAMINKRĖTYS. Niekai.

VIENUOLĖ. E, pinigų laidymas. Še... (*Ikiša Storuliui į kišenę atplėštą bilietą*) Nusišluostyk skrybėlę. Kai koks paukštis apdrėbs...

STORULIS. O žinot – pasitaiko – išlošia! Bet ne vien tik čia loterijos esmė. Jūs už menką pinigą perkat didelę viltį – o *jeigu!* Tik nereikia taip skubiai suplėšyti.

ČIGONĖ (*Rylininkui*). Pasidėk, neplėšk. Jei, ko ieškom, nerasim – tada...

STORULIS. Taip! Taip! Rasit nerasit – ne čia esmė. Žmonės gyvena viltimis. Ieškojimas kartais geriau už atradimą.

RYLININKAS. Einam – rasim. Turėsime rasti.

VIENUOLĖ. Adata šiauduos būčiau atradus...

STORULIS. Gal dar po vieną bilietą? Ir pats gyvenimas – loterija.

KAMINKRĖTYS. Velniop! Tai yra ačiū. (*Rylininkui*) Suk savo rylą. Vis bus linksmiau.

RYLININKAS (*sukdamas rylą*).

Sėkmė, nesėkmė; dienos juodos ir baltos,

Kaip vieno rato stipinai į stebulę sukaltos.

Jei laikas račius stipinų daugiau sudėjo –

Vežimas dar tvirtesnis – gero vėjo!

Blogiau, kai dienos – lyg rogės, per lygumą

Vienodai šliauždamos, spygauja,

O tu po kailiniais ponulį pilvą vėžini,

Nusišnypšti, susibeždi, suvalgai duonos griežinį

Su lašiniiais... O ko daugiau? Užkandi, nugeri...

Žmona pakaso nugarą...

O kas toliau? Vaikai toliau...

Ir taip toliau, ir taip toliau.

Bučiuojasi išimylėjusiųjų porelė

ČIGONĖ. Šitų paklauskim. Tie jaunesni – tikrai žinos.

VIENUOLĖ. Klauskit. Jeigu nēr – apsisukim po krautuves ir keliaukim namo.

KAMINKRĖTYS. Atleiskit, jaunikaičiai... Sakykit, kur čia ta garsioji Šventė?

JIS. Kas kas? (*Jai*) Ko tas kvadratas čia nori?

VIENUOLĖ. Mes klausiam, kur čia tas visas malonumas, ta vadina-moji Fiesta?

JI. Taip, malonumas! Pamėginkit – žinosit.

ČIGONĖ. Palaukit, jūs nesupratot...

JIS. Maukit, maukit pro šalį!

ČIGONĖ. Mes ieškom karnavalo. Šventės ieškom.

VIENUOLĖ. Aš ir klausiu, kur čia ta pagrindinė linksmybė.

JIS. Linksmybė? Va kur pagrindinė linksmybė! (*Suduoda merginai per užpakalį*)

VIENUOLĖ. Tfiu!

JI. Mums šventė ten, kur jūsų nēr.